

Arrest

nr. 326 008 van 30 april 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 10 april 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 maart 2025.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 april 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat Z. CHIHAOUI, en van attaché L. VANHOOLST, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die op 28 januari 2025 de toegang tot het Belgische grondgebied werd geweigerd, diende op 28 januari 2025 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoeker die verklaarde zonder documenten aan de Belgische grens werd tegengehouden, blijkt te beschikken over een reispaspoort, afgegeven op 10 augustus 2022, en een Spaanse visum type C, geldig voor 90 dagen van 5 december 2024 tot 19 maart 2025 (VISHIT). Hij kwam, volgens het verslag van de grenspolitie, samen met zijn echtgenote en twee kinderen aan en zij hadden zeven koffers en een kinderwagen bij.

1.2. Op 29 januari 2025 werd de beslissing genomen tot terughrijving en tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

1.3. Op 31 maart 2025 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker op 31 maart 2025 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 28/01/2025
Overdracht CGVS: 10/02/2025

Dit dossier betreft een situatie waarvoor artikel 57/6, §2 van de Vreemdelingenwet voorschrijft dat bij voorrang een beslissing wordt genomen. Op basis van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet, werd er een versnelde procedure toegepast in dit dossier. U werd op 3 maart 2025 op het Commissariaat-generaal gehoord van 14.17 uur tot 17.45 uur, bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is. Uw advocaat, Meester Muhammet Seyit ECIRLI, loco Meester Zouhaier CHIHAOUI, was tijdens de volledige duur van het persoonlijk onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U bent afkomstig uit Gaza en bent van Palestijnse oorsprong. U vertrok in 2016, ongeveer 9 jaar geleden, omwille van medische redenen, armoede en oorlogen uit Gaza naar Ramallah (Westelijke Jordaanoever). U kon niet terugkeren naar Gaza aangezien u slechts voor een beperkte tijd na de medische ingreep kon terugkeren. U verbleef van 2017 tot 2018 in Ramallah aan het rondpunt AL Ousod bij vrienden. U leerde uw Israëlische vrouw (R.A. – O.V.) kennen en jullie verbleven samen een periode in Ramallah. Uw vrouw beviel van haar eerste kind uit haar eerste huwelijk (R.E. – O.V.) en jullie verhuisden naar Israël, met name Jaffa, waar jullie ook huwden. Jullie gingen nog steeds op en af naar Ramallah en Qalqiliya in de Westelijke Jordaanoever. Jullie kregen ook samen een kind (B.Y. – O.V.) dat de Israëlische nationaliteit heeft. U was echter nooit in de mogelijkheid legaal te verblijven in Israël en werd meermaals opgepakt. Omwille hiervan en gezien de problemen die uw vrouw kende met haar ex-man, besloten jullie te vertrekken. U reisde vanuit Ramallah naar Jordanië waar jullie één week verbleven en vertrokken dan samen met de twee kinderen met het vliegtuig op 28.01.2025. Jullie dienden dezelfde dag een verzoek in om internationale bescherming in België.

Uw broers A., K. (O.V.) en A., S. (O.V.) blijven respectievelijk sedert 2019 en 2014 in België en zijn beide erkende vluchtelingen.

Ter staving van uw asielverzoek legde u de volgende documenten neer: een kopie van de eerste pagina van uw Palestijns paspoort, een kopie van uw URNWA-registratiekaart en een kopie van een huwelijksakte.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen. Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 voor versnelde procedures van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat u zich vrijwillig van uw reisdocument hebt ontdaan, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat u noch de status van vluchteling noch de status van het subsidiair beschermde kan toegekend worden, dit om onderstaande redenen.

Artikel 1D van het Verdrag betreffende de status van vluchteling, waarnaar artikel 55/2 van de vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die thans bescherming of bijstand genieten van een orgaan of instelling van de Verenigde Naties zoals het UNRWA, worden uitgesloten van een vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt niet wanneer de bijstand of bescherming van het UNRWA om welke reden dan ook is opgehouden. In dat geval moet de verzoeker van rechtswege erkend worden als vluchteling, tenzij er een reden is om hem uit te sluiten op grond van artikel 1E of 1F van de Vluchtelingenconventie. Het CGVS benadrukt dat loutere registratie bij UNRWA niet volstaat om te besluiten dat de verzoeker onder artikel 1D van de Vluchtelingenconventie valt. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie aangaande de toepassing van artikel 12, lid 1, sub a van de Kwalificatierichtlijn juncto artikel 1D van het Verdrag van Genève blijkt immers dat het vereist is dat de bij UNRWA geregistreerde verzoeker

daadwerkelijk de bijstand van UNRWA heeft ingeroepen. Het Hof van Justitie heeft er in het arrest in de zaak Bolbol namelijk op gewezen dat artikel 1D alleen personen uitsluit die “thans bescherming of bijstand genieten” van UNRWA. Naar het oordeel van het Hof blijkt uit deze duidelijke bewoordingen dat alleen de personen die de door het UNRWA geboden hulp daadwerkelijk hebben ingeroepen, onder de daarin genoemde grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus vallen. Verder benadrukt het Hof dat de in artikel 1D van het Verdrag van Genève vermelde uitsluitingsgrond strikt moet worden uitgelegd en derhalve niet tevens betrekking kan hebben op personen die er enkel voor in aanmerking komen of kwamen (who are or have been eligible) om bescherming of bijstand van deze instelling te genieten (HvJ 17 juni 2010, C-31/09, Nawras Bolbol tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, §§ 49, 51 en 53).

In de zaak El Kott verduidelijkt het Hof dat de in artikel 12, eerste lid, onder a, eerste volzin, van de richtlijn 2004/83/EG neergelegde grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus niet alleen van toepassing is op de personen die “thans” de door UNRWA verleende bijstand genieten omdat ze zich binnen het mandaatgebied van UNRWA bevinden, maar ook op diegenen die zich buiten dat gebied bevinden en die bijstand daadwerkelijk hebben genoten kort vóór het indienen van een asielverzoek in een lidstaat (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal §§ 49 en 52). Het Hof vervolgt “dat het bovenalde daadwerkelijk door het UNRWA verleende bijstand is die moet ophouden, en niet het bestaan van dit orgaan, om de grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen.” (Ibid. § 57), zodat het ophouden van de bijstand in de zin van artikel 12, lid 1, sub a, tweede volzin, van richtlijn 2004/83 “eveneens de situatie omvat van een persoon die, na daadwerkelijk die bescherming of bijstand te hebben ingeroepen, deze niet langer geniet om een reden buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil.” (Ibid. § 65). De uitdrukking “thans (...) genieten” verwijst immers zowel naar gebeurtenissen uit het onmiddellijke verleden als actuele gebeurtenissen, en impliceert vooreerst dat er moet gekeken worden naar de situatie op het moment waarop de verzoeker uit het mandaatgebied van het UNRWA vertrok. Het is pas als vaststaat dat een verzoeker onder de eerste alinea van artikel 1D valt dat er vervolgens onderzocht moet worden of de bijstand heeft opgehouden, wat dan niet alleen een ex tunc, maar ook een ex nunc en toekomstgerichte beoordeling van de vraag of de aanvrager thans dergelijke bescherming of bijstand kan inroepen vereist. (HvJ, 6 oktober 2021, C-349/20, conclusie van de advocaat-generaal, NB & AB tegen Secretary of State for the Home Department, §§ 50, 52 en 58) .

In het arrest van 25 juli 2018 in de zaak Alheto benadrukte het Hof dat niettegenstaande een verzoeker die bij de UNRWA geregistreerd is “in aanmerking dient te komen voor bescherming en bijstand van dit orgaan ten behoeve van haar welzijn als vluchteling” er bij “de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat is ingediend door een persoon die bij UNRWA is geregistreerd, onderzoek vereist is naar de vraag of deze persoon daadwerkelijk bescherming of bijstand van deze organisatie geniet. (HvJ, 25 juli 2018, C-585/16, Serin Alheto tegen Zamestnik-predsdatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite, §§ 84, 90 en 150).

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt aldus duidelijk dat het daadwerkelijk genieten of ontvangen van de bijstand van het UNRWA een doorslaggevende voorwaarde is om onder het toepassingsgebied rationae personae van artikel 1 D te vallen. In concreto moet de nationale autoriteit die bevoegd is om het verzoek om internationale bescherming van een Palestijnse verzoeker te behandelen, derhalve in de eerste plaats nagaan of de verzoeker de bescherming of bijstand van het UNRWA heeft gevraagd of ontvangen. Dit vloeit niet alleen voort uit het feit dat de Vluchtelingenconventie verzoekers die “thans bescherming of bijstand genieten” uitsluit van de werkingssfeer van dit Verdrag (HvJ 17 juni 2010, C-31/09, Nawras Bolbol tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, §§ 50-51), maar is ook een logisch gevolg van de vaststelling dat uit de tweede volzin van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie blijkt dat enkel het ophouden van de bijstand aanleiding kan geven tot de erkenning van de vluchtelingenstatus. Een bijstand die nooit daadwerkelijk verleend of ingeroepen werd, kan logischerwijze niet ophouden te bestaan. Of anders gezegd: het is de daadwerkelijk door het UNRWA verleende bijstand die moet ophouden (HvJ, 19 december 2012, C-364/11, Mostafa Abed El Karem El Kott e.a. tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, § 65) . Aangaande de vraag hoe een verzoeker bewijst dat hij thans daadwerkelijk bescherming of bijstand van UNRWA ontvangt, lichtte het Hof in de zaak Nawras Bolbol toe dat de registratie bij UNRWA een toereikend bewijs vormt voor het feit daadwerkelijk de hulp van UNRWA te hebben genoten (HvJ, 17 juni 2010, C-31/09, Nawras Bolbol tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, § 52). Het CGVS benadrukt dat uit voormelde overweging evenwel niet kan worden afgeleid dat de UNRWA-registratie een onweerlegbaar bewijs vormt van het feit daadwerkelijk de bijstand van het UNRWA te hebben genoten, noch kan gesteld worden dat het loutere feit dat de verzoeker aantoont geregistreerd te zijn bij het UNRWA de asielinstanties ontslaat van de plicht te onderzoeken of de verzoeker ook feitelijk en in concreto de bijstand van UNRWA genoten heeft.

Blijkens de arresten in de zaak Alheto en de zaak XT is het Hof van Justitie weliswaar van oordeel dat een bij UNRWA-geregistreerde verzoeker aantoont in aanmerking te komen (is eligible to receive) voor de bijstand van het UNRWA (HvJ, 25 juli 2018, C-585/16, Serin Alheto tegen Zamestnik-predsdatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite, §84; HvJ, 13 januari 2021, C-507/19, Bundesrepublik Deutschland tegen XT, § 48).

Echter, het CGVS benadrukt dat het Hof in de zaak Bolbol op ondubbelzinnige wijze geoordeeld heeft dat personen die in aanmerking komen of kwamen voor UNRWA-bijstand niet binnen de werkingssfeer van artikel 1D vallen (cannot therefore also cover persons who are or have been eligible to receive protection or assistance from that agency) (HvJ 17 juni 2010, C-31/09, Nawras Bolbol tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, § 51).

Het CGVS benadrukt verder dat het Hof zowel in de zaak El Kott, als in de zaak Alheto verduidelijkte dat “de bevoegde autoriteiten (...) moeten (...) nagaan of de asielzoeker daadwerkelijk de bijstand van het UNRWA heeft ingeroepen” en dat niettegenstaande een verzoeker die bij de UNRWA geregistreerd is “in aanmerking dient te komen voor bescherming en bijstand van dit orgaan ten behoeve van haar welzijn als vluchteling” er bij “de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat is ingediend door een persoon die bij UNRWA is geregistreerd, onderzoek vereist is naar de vraag of deze persoon daadwerkelijk bescherming of bijstand van deze organisatie geniet. (HvJ, 19 december 2012, C-364/11, El Kott tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal § 76; HvJ, 25 juli 2018, C-585/16, Serin Alheto tegen Zamestnik-predsdatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite, §§ 84, 90 en 150).

Uit de duidelijke bewoordingen van het Hof van Justitie blijkt aldus dat een bij UNRWA-geregistreerde verzoeker weliswaar aantoonbaar in aanmerking te komen voor (is eligible to receive), of recht te hebben op de bijstand die het UNRWA verschaft, doch dat dit niet betekent dat er niet onderzocht moet worden of de verzoeker in kwestie ook daadwerkelijk de bijstand van het UNRWA geniet (HvJ, 17 juni 2010, C-31/09, Nawras Bolbol tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, § 51). Het voorleggen van een registratiekaart belet dus niet dat de instanties die het verzoek om internationale bescherming moeten onderzoeken, op basis van andere elementen vaststellen dat de verzoeker weliswaar geregistreerd is bij UNRWA, maar dat hij de bijstand van dit agentschap, waar hij volgens deze kaart recht op heeft, niet daadwerkelijk en concreet heeft ingeroepen.

Dit wordt niet tegengesproken in het arrest XT van 13 januari 2021 van het Hof van Justitie. Immers, het gegeven dat het Hof in de zaak XT (net zoals in de zaak Alheto) erop wees dat een persoon die bij het UNRWA is geregistreerd vanwege zijn specifieke status in beginsel uitgesloten is van de vluchtelingenstatus (HvJ, 25 juli 2018, C-585/16, Serin Alheto tegen Zamestnik-predsdatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite, §§ 84 en 85; HvJ, 13 januari 2021, C-507/19, Bundesrepublik Deutschland tegen XT, §§ 48 en 49), doet geen afbreuk aan het voorgaande. Het Hof stelt immers juist dat artikel 1D in beginsel van toepassing is op een bij het UNRWA geregistreerde verzoeker, waardoor het Hof bijgevolg aangeeft dat een uitzondering mogelijk is, en dat een verzoeker die weliswaar bij het UNRWA geregistreerd is, en dus recht heeft op de bijstand van UNRWA, mogelijks niet onder artikel 1D valt. Het Hof sluit derhalve niet uit dat het vermoeden dat een bij UNRWA geregistreerde daadwerkelijk de bijstand van het UNRWA genoten heeft, kan worden omgekeerd. Dit zal het geval zijn wanneer duidelijk is vastgesteld dat een bij het UNRWA geregistreerde persoon nooit daadwerkelijk de bijstand van UNRWA ontvangen heeft.

Dat het louter geregistreerd zijn bij UNRWA niet tot gevolg heeft dat de verzoeker ipso facto onder het toepassingsgebied van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie valt, blijkt overigens ook uit de feiten die aan de grondslag lagen van de zaak XT. In deze zaak lichtte de verwijzende rechter in zijn verzoek om een prejudiciële beslissing namelijk toe dat de verzoeker “(...)kort voor het indienen van zijn asielaanvraag bescherming of bijstand van de UNRWA (genoot), aangezien hij blijkens zijn „Family Registration Card” als familielid was geregistreerd voor (het in het zuiden van Damascus gelegen kamp) Jarmuk”(zie “Samenvatting van het verzoek om een prejudiciële beslissing overeenkomstig artikel 98, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie” van 3 juli 2019, pagina 7, punt 15, beschikbaar op <https://curia.europa.eu/juris/showPdf.jsf?text=&docid=219994&pageIndex=0&doclang=NL&mode=req&dir=&occ=first&part=1&cid=1587851>). Het CGVS wijst erop dat indien loutere registratie bij het UNRWA zou volstaan om aan te tonen dat de verzoeker daadwerkelijk beroep heeft gedaan op de bijstand van dit agentschap, er aldus vanuit moest gegaan worden dat XT (die blijkens de verwijzingsbeslissing bij het UNRWA geregistreerd was en in het UNRWA-mandaatgebied verbleven had) noodzakelijkerwijs uitgesloten moest worden op grond van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie.

Het is dan ook zeer opvallend dat de advocaat-generaal E. Tanchev in zijn conclusies het volgende opmerkt: “De vragen hebben specifiek betrekking op de toepassingsclausule” van artikel 12, lid 1, onder a), tweede volzin, van richtlijn 2011/95 en artikel 1, onder D, tweede alinea, van het Verdrag van Genève. De verwijzingsbeslissing is gebaseerd op de vooronderstelling dat de uitsluitingsclausule van artikel 12, lid 1, onder a), eerste volzin, en artikel 1D, eerste alinea, van toepassing is op de feiten van de zaak in het hoofdgeding. Ten behoeve van mijn beoordeling ben ik ervan uitgegaan dat dit het geval is.” (zie HvJ 1 oktober 2020, C-507/19, conclusie van de advocaat-generaal, Bundesrepublik Deutschland tegen XT, §32). Ook het Hof van Justitie stelt uitdrukkelijk: “Ten slotte moet worden vastgesteld dat de verwijzende rechter bij het stellen van zijn vragen is uitgegaan van de tweeledige premisse dat het niet aan het Hof staat om na te

gaan of XT bescherming of bijstand van de UNRWA genoot in de zin van artikel 12, lid 1, onder a), eerste volzin, van richtlijn 2011/95 alvorens zich naar Duitsland te begeven (...).” (zie HvJ, 13 januari 2021, C-507/19, Bundesrepublik Deutschland tegen XT, § 41). Zowel de advocaat-generaal, als het Hof van Justitie verklaarden aldus uitdrukkelijk dat het niet aan hen was om te bepalen of XT, een bij het UNRWA geregistreerde verzoeker, overeenkomstig artikel 12, lid 1, sub a, eerste zin, van richtlijn 2011/95 daadwerkelijk bijstand van het UNRWA heeft genoten. Bijgevolg dient er besloten te worden dat loutere registratie bij het UNRWA in de ogen van het Hof niet volstaat om aan te nemen dat een verzoeker daadwerkelijk de bijstand van UNRWA genoten heeft, en dus evenmin impliceert dat er ipso facto toepassing moet gemaakt worden van de uitsluitingsclausule vervat in artikel 1D van de Vluchtelingenconventie.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt derhalve niet dat de UNRWA-registratie een onweerlegbaar bewijs vormt van het feit dat daadwerkelijk bijstand van het UNRWA is genoten. Derhalve kan niet worden aangenomen dat het enkele feit dat een verzoeker bij het UNRWA is geregistreerd, noodzakelijkerwijs impliceert dat hij daadwerkelijk bijstand van het UNRWA heeft genoten en dus ipso facto binnen de werkingssfeer van artikel 1D valt. Dat aan een UNRWA-registratiekaart geen onweerlegbare bewijswaarde kan worden toegekend, wordt overigens bevestigd door de informatie waarover het CGVS beschikt (met name de COI Focus Territoires Palestiniens. L'assistance de l'UNRWA van 28 september 2023), en waaruit blijkt dat er veel Palestina Vluchtelingen bij het UNRWA geregistreerd zijn die nooit bijstand van het UNRWA hebben ontvangen, alsook dat het mogelijk is dat een bij het UNRWA geregistreerde vluchteling in een door het UNRWA beheerd kamp verblijft zonder daadwerkelijk enige bijstand van het UNRWA te ontvangen.

De bewijswaarde van de door een verzoeker om internationale bescherming voorgelegde UNRWA-registratiekaart is dus niet absoluut, in die zin dat dit document moet worden beoordeeld in het licht van het geheel van de elementen van het dossier, met inbegrip van de verklaringen van de verzoeker. (RvV nr. 239443, 4 augustus 2020, § 2.3.4). Het voorleggen van een registratiekaart belet dus niet dat de instanties die het verzoek om internationale bescherming moeten onderzoeken, op basis van andere elementen vaststellen dat de verzoeker weliswaar geregistreerd is bij UNRWA, maar dat hij de bijstand van dit agentschap, waar hij volgens deze kaart recht op heeft, niet daadwerkelijk en concreet heeft ingeroepen.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er nog op dat ook EASO ervan uitgaat dat uit het arrest in de zaak Bolbol dient afgeleid te worden dat de uitsluitingsclausule vervat in artikel 1D van de Vluchtelingenconventie eng moet worden uitgelegd en niet alle personen kan omvatten die recht hebben op of zich hebben geregistreerd om de bescherming of bijstand van UNRWA te ontvangen. De bevoegde instantie dient te onderzoeken of de verzoeker daadwerkelijk de bijstand heeft gevraagd van het UNRWA (zie EASO, “Exclusion: Articles 12 and 17 Qualification Directive (2011/95/EU) A Judicial Analysis”, January 2016, p. 14 en 15, beschikbaar op <https://easo.europa.eu/sites/default/files/public/Exclusion%20Final%20Print%20Version.pdf>).

Uit het voorgaande volgt dat u met het voorleggen van een registratiekaart van het UNRWA bewijst dat u in de Gazastrook geregistreerd bent bij UNRWA en dat u in aanmerking dient te komen voor de bijstand van het UNRWA. Overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie dient het CGVS bijgevolg te onderzoeken of u daadwerkelijk de bijstand van het UNRWA heeft ingeroepen.

U legt geen enkel begin van bewijs voor dat u effectief beroep hebt gedaan op de diensten van UNRWA. U verklaart bijstand genoten te hebben van UNRWA op vlak van voedselhulp, onderwijs en medische bijstand, echter legt u in dit kader geen bewijsstukken neer. U stelde dat alle documenten vernield zijn omwille van de oorlog en dat u geen documenten meer heeft. Er kan echter in alle redelijkheid van u verwacht worden dat u persoonlijke documenten in uw eigen bezit heeft omwille van onderstaande redenen:

Vooreerst verliet u Gaza reeds voor de huidige oorlog. Dit omwille van medische redenen. Er kan logischerwijze verwacht worden dat u uw heel medisch dossier inzake uw medische voorgeschiedenis, met inbegrip van de medische zorgen die u ooit bekwam van UNRWA, zou meenemen.

Daarenboven stelde u tot uw vertrek naar Europa bijstand te hebben ontvangen van UNRWA. U deed immers beroep op medische bijstand in Ramallah (CGVS, p. 15). Uw vergoelijking dat u geen bewijsstukken inzake bijstand van UNRWA meer heeft omwille van de vernielingen in de Gazastrook, kunnen hiervoor dus niet volstaan.

Tot slot stelde u eerst dat u naar een privé dokter ging in Ramallah (CGVS, p. 11). U herhaalde zichzelf door te verklaren dat u altijd naar een privé dokter ging. U voegde er plots aan toe ook beroep gedaan te hebben op medische bijstand van UNRWA (CGVS, p. 15). Dit strookt niet met elkaar.

Voor de toepassing van artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Commissaris-generaal bij ontstentenis van stavingsstukken de verklaringen van de verzoeker toch als gestaafd kan bestempelen, moet er voldaan zijn aan vijf cumulatief te vervullen voorwaarden. Uit onderstaande vaststellingen blijkt dat u geen

oprechte inspanning geleverd heeft om uw bewering dat u UNRWA-bijstand ontving aan de hand van documenten te staven (voorwaarde onder a); dat u evenmin een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken van dergelijke documenten (voorwaarde onder b)); en dat u ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd (infra, voorwaarde onder e)). Bijgevolg dient vastgesteld te worden dat er niet voldaan is aan de voorwaarden opgelegd in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet en kan u het voordeel van de twijfel niet worden toegekend. U hebt derhalve niet aannemelijk gemaakt dat u UNRWA-bijstand heeft genoten.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat uw broers internationale bescherming verkregen in België. Het CGVS wijst er echter op dat het feit dat u lid bent van de familie van personen die internationale bescherming genieten geen invloed heeft op uw aanvraag en opent dit voor u niet automatisch het recht op een internationale beschermingsstatus. Een verzoek om internationale bescherming wordt immers op individuele basis beoordeeld en mag alleen worden beoordeeld rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker, de specifieke elementen van het verzoek en de situatie in het land van gewoonlijk verblijf op het moment dat er een beslissing wordt genomen over het verzoek om internationale bescherming. Noch het Verdrag van Genève, noch de Europese regelgeving (zie HvJ, 4 oktober 2018, zaak C-652/16), noch de Belgische wetgeving vereist dat België een internationale bescherming toekent aan een lid van de familie van personen die internationale bescherming genieten, uitsluitend op basis van de familiebanden met deze persoon.

Aangezien het vaststaat dat u niet daadwerkelijk en concreet de bijstand van het UNRWA heeft ingeroepen, valt niet onder de uitsluitingsgrond vervat in artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van het Verdrag van Genève. Bijgevolg werd uw verzoek om internationale bescherming verder onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

U baseert uw verzoek om internationale bescherming op het feit dat u niet kan terugkeren naar Gaza. U was ook nooit in de mogelijkheid legaal in Israël, noch in de Westelijke Jordaanoever te verblijven.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Artikel 48/6, § 5 Vw. bepaalt evenwel ook dat de beoordeling van een verzoek op individuele basis gebeurt en dat, onder meer, rekening moet gehouden worden met “de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten” en met “de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen”.

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. Bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Hoewel u tijdens uw gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken geïnformeerd werd over het belang van documenten en stukken ter staving van voornoemde elementen, deze verplichting in herinnering werd gebracht in de oproepingsbrief van het Commissariaat-generaal, waarin u uitdrukkelijk gevraagd werd om alle documenten, van welke aard ook, die uw verblijf in de Gazastrook of in een derde land kunnen staven voor te leggen, u bij de aanvang en gedurende uw persoonlijk onderhoud andermaal in herinnering werd gebracht dat u een plicht tot medewerking heeft (CGVS, p. 2, 4 en 19), en u de tijd werd gegeven om de gevraagde documenten alsnog over te maken aan het CGVS, blijkt uit de door u afgelegde verklaringen en neergelegde stukken dat u helemaal niet voldaan heeft aan de medewerkingsplicht die op uw schouders rust.

Meer in het bijzonder blijkt dat u geen enkel bewijskrachtig document heeft neergelegd ter staving van uw beweerde verblijf in de Gazastrook van uw geboorte tot 9 jaar voor uw persoonlijk onderhoud d.d. 03.03.2025 (dus tot 2016) (CGVS, p. 7) noch bewijskrachtige documenten die uw verblijf in een derde land kunnen staven. Ook al moet begrip worden opgebracht voor het feit dat een verzoeker om internationale bescherming bij zijn vlucht enkel een beperkt aantal persoonlijke bezittingen kan meenemen en geen geheel administratief dossier samenstelt, dan nog dient vastgesteld te worden dat u ondertussen wel de tijd heeft gehad om bepaalde originele stukken te verzamelen.

Het CGVS is van mening dat er redelijkerwijze van u verwacht kan worden dat u originele documenten kan voorleggen die uw beweerde verblijf in de Gazastrook kunnen aantonen, aangezien u volgens uw verklaringen Gaza reeds verliet in 2016, met andere woorden voor de huidige oorlog. Daarenboven blijkt eveneens uit de informatie voorhanden, in tegenstelling tot uw verklaringen, dat u rond 6 juli 2023 terugkeerde naar de Gazastrook (CGVS, p. 11 en afdruk van Facebook in administratief dossier). Wanneer exact, hoe en met welke documenten u juist terugkeerde naar Gaza en er nadien terug vertrok is niet duidelijk, gezien deze informatie pas na het persoonlijk onderhoud werd gevonden en u deze informatie tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS doelbewust heeft achtergehouden.

Ten eerste kan er geen enkel geloof worden gehecht aan het feit dat u niet meer in bezit zou zijn van uw Palestijns paspoort. Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat u uw paspoort achterhoudt om de erin vervatte informatie verborgen te houden voor de Belgische asielinstanties. U legde tegenstrijdige verklaringen af over uw paspoort. U verklaarde bij het CGVS dat u uw paspoort heeft moeten afgeven aan de smokkelaar nadat deze erom vroeg (CGVS, p. 4). Echter verklaarde u vlak nadien het paspoort vrijwillig te hebben afgegeven op de vlucht richting België (CGVS, p. 5). Deze verklaringen zijn niet alleen tegenstrijdig, maar moet bovendien ook worden opgemerkt dat het volstrekt onlogisch is dat u wanneer u reeds op een vlucht naar België zit, u uw reisdocumenten nog zou afgeven aan een smokkelaar. In het verslag opgesteld door de politie valt te lezen dat u uw paspoort verscheurde (zie administratief dossier). Bij de DVZ verklaarde u dan weer uw paspoort in beslag genomen werd door de smokkelaar (Verklaring DVZ, p. 10). U hiermee geconfronteerd stelde u dat de smokkelaar u vertelde dat u moest zeggen dat u uw paspoort verscheurde (CGVS, p. 4). Het is zeer bevreemdend te moeten vaststellen dat u enerzijds het belang van uw paspoort onderkent en zich de moeite getroost om een foto te nemen van de eerste pagina van uw paspoort, doch anderzijds nalaat om uw paspoort volledig te fotograferen.

Ten tweede biedt u geen zicht met welke documenten u reisde naar België. U gevraagd met welke documenten u naar Jordanië reisde stelde u enkel uw paspoort nodig gehad te hebben. U gewezen op het feit dat u illegaal was, dus hoe u dan met uw paspoort kon vertrekken stelde u plots dat de smokkelaar documenten regelde. U hierover meer gevraagd, stelde u niet te weten wat er concreet geregeld werd (CGVS, p. 18).

Blijkt eveneens dat u in het bezit was van een Spaans visum (zie administratief dossier), wat u eveneens nagelaten heeft te vermelden tijdens het persoonlijk onderhoud. Nochtans werd u uitdrukkelijk gevraagd welke stappen u zette om uw uitreis te regelen. In het kader hiervan dient bovendien te worden benadrukt dat uw verklaringen in verband met beroep te hebben gedaan op een smokkelaar alle logica ontberen. U stelde voor zowel uw vrouw als de beide kinderen, 1000 euro betaald te hebben. U gewezen op het feit dat ze alle drie een Israëliisch paspoort hebben, en dus in de mogelijkheid waren om legaal te reizen zonder visum en smokkelaar, verklaarde u dat het een totaalprijs was (CGVS, p. 18-19). Dit is echter volstrekt onlogisch en

ongeloofwaardig gezien uw vrouw en kinderen als Israëlsche burgers legaal en visumvrij naar België konden reizen.

Er dient aldus te worden besloten dat u geen zicht wenst te bieden op waar uw originele reisdocument zich bevindt en hoe u uw uitreis heeft geregeld. Daarenboven stelt het CGVS vast dat u de Belgische asieldiensten trachtte te misleiden door informatie achter te houden.

U legt weliswaar een registratiekaart neer afgeleverd door de UNRWA-afdeling in de Gazastrook. Echter, hierbij dient vooreerst opgemerkt te worden dat u enkel een kopie neerlegt, en aan gekopieerde documenten slechts een relatieve bewijswaarde kan worden toegekend. Bovendien vormt deze kaart geenszins een toereikend bewijs voor het feit dat u daadwerkelijk tot kort voor het indienen van uw verzoek om internationale bescherming in België in de Gazastrook verbleven heeft. Immers, uit de informatie waarover het CGVS beschikt (COI Focus Territoires Palestiniens. L'assistance de l'UNRWA van 28 september 2023) blijkt namelijk dat de UNRWA geen gegevens bijhoudt over de verplaatsingen van de bij deze instantie geregistreerde personen. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat het verlaten van mandaatgebied van UNRWA geenszins tot gevolg heeft dat men niet langer geregistreerd zou zijn bij deze instantie. Het loutere feit dat u een registratiekaart van UNRWA neerlegt, volstaat dan ook niet om aan te tonen dat u tot 2016 in de Gazastrook zou verbleven hebben.

U legt evenmin uw Palestijnse identiteitskaart neer met annex. Hoewel u stelde dat deze werd ingehouden in de luchthaven, blijkt dit uit niets, enkel uw rijbewijs werd ingehouden (zie luchthavenrapport administratief dossier). Hoewel u stelde dat u nog een foto had hiervan, bleef u zelfs in gebreke deze neer te leggen (CGVS, p. 3).

Ten slot kan er geen enkel geloof worden gehecht aan het feit dat u geen enkel ander document heeft in verband met uw verblijfsplaatsen (CGVS, p. 13). U woonde immers naar eigen zeggen van uw geboorte tot negen jaar geleden in de Gazastrook en negen jaren lang buiten de Gazastrook in Israël en de Westbank.

- Uw vrouw spreekt over een document dat geregeld werd door uw advocaat door veel te betalen, om te kunnen verblijven in Israël (CGVS vrouw, p. 17). U hierop gewezen, stelde u dat u veel betaalde om legaal te zijn, maar dat dit allemaal niet lukte (CGVS, p. 12). Jullie beiden gevraagd dit document te bezorgen, blijven jullie hier beiden toe in gebreke.
- U gevraagd met welke documenten u Gaza destijds verliet richting de Westelijke Jordaanoever stelde u dat u een vergunning kreeg waarmee u één keer buiten Gaza mocht, maar dat zodra de termijn voorbij was u niet meer kon terugkeren naar Gaza (CGVS, p. 9). U laat echter na dit document neer te leggen.
- Uw vrouw legt een kopie van een Israëlsche huwelijksakte neer. Hieruit kan eveneens geen verblijf wordenvastgesteld. Kopieën hebben sowieso weinig tot geen bewijswaard. Dit blijkt eveneens uit de vaststelling dat de huwelijksakte elektronisch werd ingevuld en niet grafisch correct werd opgesteld. De gegevens staan immers buiten de kaders. Dit is opmerkelijk.
- Het feit dat uw visum werd afgeleverd in Israël te Jeruzalem wijst ook niet op een werkelijk verblijf daar, daareen dergelijke procedure ook via een visumcentrum in Ramallah kan verlopen (zie visuminfo en informatie BLS International in administratief dossier).

Dat u geen zicht biedt op uw verblijfplaatsen doorheen uw leven en de Belgische asielinstanties tracht te misleiden blijkt eveneens uit de volgende vaststellingen:

- Uw vrouw verklaarde dat u op 17-jarige leeftijd (in 2007) naar Israël kwam omwille van uw werk. Uw vaderwerkte hier ook in het verleden en hij had veel kennissen (CGVS vrouw, p. 15). U hiermee geconfronteerd stelde u dat zij van niets weet en dat ze mogelijk foute antwoorden gaf omdat ze bang was, wat deze tegenstrijdigheid niet afdoende verklaart (CGVS, p. 9)..
- Uw broer, S., verklaarde dan weer in 2014 op het CGVS dat een broer van hem in de Westelijke Jordaanoeververbleef en zijn andere broers in Gaza (CGVS broer S., p. 5).
- Uit het bericht op Facebook blijkt eveneens dat u 17 jaar lang afwezig was voor uw terugkeer naar Gaza in juli 2023 (zie administratief dossier).

Voor de beoordeling van de nood aan internationale bescherming is het evenwel essentieel dat bij voorbaat bepaald wordt in welk land of in welke landen de verzoeker vroeger zijn gewone verblijfplaats had. Het is immers dit land of deze landen ten aanzien waarvan het onderzoek van de beschermingsaanvraag van een staatloze dient te worden uitgevoerd.

Het CGVS betwist niet dat u van Palestijnse origine bent. Het is evenwel een feit van algemene bekendheid dat staatlozen in het algemeen, en Palestijnen in het bijzonder doorheen hun levensloop één of meerdere landen van gewoonlijk verblijf kunnen hebben. De nood aan bescherming aan internationale bescherming moet in voorkomend geval dan getoetst worden ten aanzien van elk land van gewoonlijk verblijf. Er is immers geen nood aan internationale bescherming als een verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging heeft, noch een reëel risico op ernstige schade loopt in één van de landen waar hij voor zijn komst naar België gewoonlijk verbleven heeft.

Indien doorheen het onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming moet worden vastgesteld dat een verzoeker ongeloofwaardige verklaringen aflegt over zijn verblijfplaatsen voor zijn komst naar België en het daardoor voor de Commissaris-generaal onmogelijk maakt vast te stellen dat de Gazastrook ook daadwerkelijk zijn enige, dan wel laatste land van gewoonlijk verblijf was, dient te worden besloten dat de verzoeker zijn nood aan internationale bescherming niet aannemelijk maakt.

Zelf indien kan aangenomen worden dat de Gazastrook in uw hoofde wel uw enig land van gewoonlijk verblijf is, ontslaat dit u niet van de plicht alsnog duidelijkheid te verschaffen over uw eerdere verblijfplaatsen voor u komst naar België. Overeenkomstig artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan internationale bescherming indien een verzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming zou genieten, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten. Verder kan overeenkomstig artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard worden wanneer een derde land in uw hoofde als een veilig derde land kan worden beschouwd, tenzij u elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat u in het derde land zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade of dat de band tussen u en het derde land niet zodanig is dat het voor u redelijk zou zijn naar dat land te gaan, of dat u niet tot het grondgebied van dit land zal worden toegelaten.

U kan derhalve niet volstaan met een loutere verwijzing naar uw Palestijnse origine of de algemene situatie in de Gazastrook, doch moet u enig verband met uw persoon aannemelijk maken. U bent er met andere woorden toe gehouden om zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon te leveren door duidelijkheid te scheppen over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België, zelfs al betreft het plaatsen waar u niet noodzakelijk op een duurzame wijze verbleven heeft, dit opdat het CGVS minstens op correcte en betrouwbare wijze kan bepalen of een van deze plaatsen van eerder verblijf in uw hoofde desgevallend als een land van gewoonlijk verblijf, een eerste land van asiel, een veilig derde land dan wel enkel als een land van doorreis dient bestempeld te worden. Het spreekt dan ook voor zich dat al uw eerdere verblijfplaatsen vóór uw komst naar België, en de omstandigheden waarin u er verbleven heeft wezenlijke aspecten betreffen bij het beantwoorden van de vraag of u een nood aan internationale bescherming kan doen gelden.

U werd er daarom tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS op 03.03.2024 uitdrukkelijk op gewezen dat het voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming van uitermate groot belang is dat u een zicht geeft op uw eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België. In casu werd evenwel vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk tot 2016 in de Gazastrook verbleven heeft, noch biedt u zicht waar u nadien heeft verbleven. Het CGVS kan dan ook niet anders dan besluiten dat u elders verbleven heeft, maar dat u geen zicht wil bieden op de plaats waar u verbleven heeft sinds uw vertrek uit Gaza en voor uw komst naar België, noch van de omstandigheden waarin u aldaar verbleven heeft. Door uw persoonlijk gedrag maakt u het onmogelijk na te gaan of de andere plaatsen waar u verbleven heeft in uw hoofde als land van gewoonlijk verblijf, een eerste land van asiel of een veilig derde land dan wel als land van doorreis dient bestempeld te worden.

Door in dit verband incorrecte of misleidende gegevens te verstrekken, maakt u een nood aan bescherming a fortiori geenszins aannemelijk.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt recent vertrokken te zijn uit de Gazastrook om rechtstreeks naar België te komen. Gelet op het feit dat u geen zicht biedt op uw verblijf in de Gazastrook, noch elders kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaties dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan het feit waar u wanneer verbleef, kan er evenmin geloof gehecht worden aan de feiten die zich volgens uw verklaringen hebben voorgedaan.

Uit bovenstaande verstellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België leefde,

onder welke omstandigheden, en om welke redenen u dat land verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk de Gazastrook verlaten heeft omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Rekening houdend met de vaststelling dat u niet aannemelijk maakt dat u tot uw beweerde datum van vertrek in de Gazastrook heeft verbleven, kan er van uitgegaan worden dat u elders in een derde land, bescherming heeft gevonden. Bijgevolg kan er in uw hoofde niet besloten worden tot een nood aan internationale bescherming zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw verblijfsplaatsen buiten de Gazastrook (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin haar taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 van de Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad inzake de samenwerkingsplicht, alsook rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

De bestreden beslissing erkent dat verzoeker geregistreerd is bij UNRWA, maar trekt zijn verklaringen over effectieve bijstand in twijfel bij gebrek aan documenten. Deze redenering miskent het feit dat a) verzoeker uitdrukkelijk en consistent verklaarde dat hij en zijn gezin voeding, medische zorgen en onderwijs ontvingen via UNRWA, b) hij de exacte locaties van verdeling en toegang opnoemde, c) hij een plausibele uitleg geeft voor het ontbreken van documenten, wat consistent is met de situatie in Gaza en d) de bestreden beslissing erkent dat een UNRWA-kaart werd voorgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud. Deze kaart vormt op zich reeds een *prima facie* indicatie van toegang tot UNRWA-hulp, wat ondersteund wordt door het consistent relaas van verzoeker.

Verzoekers verklaringen zijn coherent, gedetailleerd, en in lijn met bekende landeninformatie over het functioneren van UNRWA in Gaza. In toepassing van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet moeten deze verklaringen volstaan, zeker gelet op de onmogelijkheid om documenten te behouden in oorlogsomstandigheden.

Verzoeker verklaarde zeer duidelijk dat hij zijn paspoort op advies van de smokkelaar afstond, met als doel asiel aan te vragen. Hij geeft ook aan dat zijn vrouw verward was tussen paspoort en identiteitskaart, wat een begrijpelijke fout is in een context van stress en meertaligheid. De verklaringen zijn logisch binnen het kader van illegale migratie en mensensmokkel, en getuigen eerder van samenwerking dan misleiding. Verzoeker toont duidelijk dat hij bewust was van de waarde van documenten. Deze verklaringen zijn niet inconsistent, maar getuigen van psychologische kwetsbaarheid, realiteit van mensensmokkel, en overlevingsdrang. De bestreden beslissing is daarom onvoldoende gemotiveerd en mist de contextuele nuance vereist door artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker maakt deel uit van een kwetsbare en risicovolle groep. Verzoeker is een staatloze Palestijn uit Gaza, geboren in Khan Younis. Hij maakt deel uit van een groep die door internationale instanties (waaronder OCHA en UNRWA) wordt aangemerkt als structureel uitgesloten, zonder staatsbescherming, en onderhevig aan zwaar geweld, blokkade, medische tekorten, voedselonzeekerheid en periodieke militaire operaties door Israël. Verzoeker verklaart zelf dat hij is opgegroeid in een context van oorlog, dood en angst. Daarnaast getuigt verzoeker van frequente arrestaties, zonder proces of juridische bescherming, uitsluitend op basis van zijn afkomst uit Gaza. Zijn verklaringen duiden op een structureel patroon van profilering, repressie en geweld door Israëlische veiligheidsdiensten omwille van zijn herkomst, wat in lijn ligt met

rapporten van Human Rights Watch en B'Tselem over de behandeling van Palestijnen uit Gaza in Israël en de Westelijke Jordaanoever. De psychologische weerslag is eveneens zichtbaar.

Verzoeker behoort tot een risicogroep die volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de EU (X, Y & Z, 2013) recht kan hebben op bescherming wegens vervolging op grond van afkomst en groepsidentiteit. Zijn persoonlijke ervaringen bevestigen dat dit risico niet louter theoretisch is, maar actueel en reëel.

Naast zijn profiel als Gaza-Palestijn (op zich reeds een risicoprofiel), heeft verzoeker ook individuele redenen om vrees te koesteren voor vervolging. Verzoeker getuigt dat hij tussen 10 en 15 keer gearresteerd werd in Israël, zonder gerechtelijke procedure, enkel omdat hij een Gazaanse Palestijn is. Hij werd herhaaldelijk geslagen bij controles van het Israëlische leger. Verzoeker werd in Israël en de Westelijke Jordaanoever steeds geweigerd voor wettelijke regularisatie en toegang tot rechten, ondanks zijn huwelijk met een Israëlische vrouw. Hij werkte jarenlang zonder verblijfsrecht of arbeidsrechten. Toegang tot gezondheidszorg was beperkt of ontoegankelijk.

Verzoeker en zijn vrouw werden ernstig bedreigd door haar ex-man, die volgens verzoeker een gewelddadig verleden heeft, betrokken is bij criminaliteit, en actief op zoek ging naar hen. Verzoeker verklaarde dat beide broers reeds internationale bescherming verkregen in België, wat de erkenning aantoont door Belgische autoriteiten van het vervolgingsrisico binnen deze familiecontext.

Deze elementen wijzen niet enkel op een algemeen risicoprofiel, maar op persoonlijke, herhaalde en structurele vormen van bedreiging en vervolging, op basis van zijn a) statuut als staatloze Gaza-Palestijn, b) familiale banden en c) gebleken kwetsbaarheid.

Het CGVS heeft a) de individuele risico's onvoldoende afzonderlijk en cumulatief beoordeeld, b) de persoonlijke geschiedenis van mishandeling en bedreiging geminimaliseerd, c) geen objectieve landeninformatie toegevoegd over het risico voor terugkerende Gazanen zonder documenten, d) en geen rekening gehouden met de reeds toegekende bescherming aan zijn broers.

De huidige situatie in Gaza sinds oktober 2023 is duidelijk een gewapend conflict. Verschillende VN-organen, mensenrechtenorganisaties (Human Rights Watch, Amnesty International) en rapporten van OCHA en UNRWA bevestigen a) het intensief en niet-selectief geweld van Israël tegen de burgerbevolking in Gaza, b) massale bombardementen, verwoesting van ziekenhuizen, gebrek aan toegang tot water en voedsel, en instorting van de gezondheidszorg, c) tienduizenden doden, waaronder vele kinderen, d) een situatie die wordt omschreven als catastrofaal en zonder precedent in de recente geschiedenis van het conflict.

Verzoeker komt uit Khan Younis, dat volgens recente rapporten een van de zwaarst getroffen gebieden is. Hij kan daar niet terugkeren zonder een reëel risico op willekeurig geweld te lopen, zelfs als er geen persoonlijk op hem gericht gevaar is.

Verzoeker komt eveneens in aanmerking voor subsidiaire bescherming op basis van zijn persoonlijke en psychosociale kwetsbaarheid, die het risico op onmenselijke en vernederende behandeling bij terugkeer aanzienlijk verhoogt, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker is een staatloze Palestijn, zonder recht op bescherming of hulp van een nationale overheid. Tijdens het gehoor getuigt verzoeker expliciet over trauma's die hij heeft opgelopen als gevolg van oorlog, verlies, en geweld. Zijn advocaat bevestigt in het slot van het interview dat verzoeker tekenen vertoont van posttraumatische stress en psychische instabiliteit. Deze kwetsbaarheid verhoogt aanzienlijk het risico op psychisch lijden of hertraumatisering bij terugkeer, zeker in een context van geweld of willekeurige detentie. Verzoeker verklaart dat zijn vrouw en kinderen Israëlisch erkend zijn en hem onmogelijk kunnen vervoegen in Gaza, waar hij als "*persona non grata*" wordt behandeld. De terugkeer naar Gaza zou leiden tot familiale scheiding, isolement en bijkomende psychologische schade, wat opnieuw bijdraagt aan een ernstig risico op vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Deze elementen bevestigen dat verzoeker een bijzonder kwetsbaar profiel heeft, dat bij terugkeer leidt tot een reëel en ernstig risico op onmenselijke en vernederende behandeling, zelfs los van het geweldsconflict. De bestreden beslissing heeft nagelaten om deze factoren voldoende te wegen.

De bestreden beslissing stelt dat verzoeker niet heeft aangetoond daadwerkelijk hulp van UNRWA te hebben ontvangen. Het vermeldt evenwel niet waarom zijn verklaringen hierover niet volstaan, noch waarom het detailniveau van zijn antwoorden als onvoldoende werd beschouwd, ondanks duidelijke uitleg over onderwijs, voedselhulp en medische zorgen. Er wordt geen inhoudelijke analyse gemaakt van deze verklaringen en geen landeninformatie toegevoegd over de praktische realiteit van UNRWA-assistentie in Gaza.

De bestreden beslissing concludeert dat verzoeker zijn verblijf in Gaza niet overtuigend aantoont, maar geeft geen concrete tegenargumenten of feitelijke elementen waaruit zou blijken dat hij elders gevestigd was. De beslissing blijft vaag over de alternatieve landen van verblijf (Israël, Westbank), en onderbouwt deze niet met documenten, reisgegevens of vergelijkende analyse.

Er wordt verwezen naar vermeende tegenstrijdigheden in de verklaringen over paspoorten en reisroutes, maar de bestreden beslissing licht niet toe waarom deze tegenstrijdigheden zwaarder wegen dan de consistentie op andere vlakken, noch waarom de context van mensensmokkel geen verzachtende rol speelt. De twijfel wordt als sluitstuk gepresenteerd zonder diepgaande analyse van verklaringen of psychologische context. De bestreden beslissing is onvoldoende gemotiveerd en schendt daarmee de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Verzoeker is in het ongewisse over de precieze gronden van de weigering en dit laat hem niet toe om zijn rechten afdoende te verdedigen. Het beroep is ook op dit punt gegrond.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep bevat het verzoekschrift de notities van het persoonlijk onderhoud (stuk 3).

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet). Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoeker geschonden acht laat niet toe om vast te stellen dat hij een nood heeft aan internationale bescherming.

Een verwijzing naar een arrest van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in zijn nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift in wezen beperkt tot het herhalen van zijn verklaringen, het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses en het minimaliseren en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, hetgeen de omstandige motivering van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht stelt.

Van een verzoeker om internationale bescherming mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Verzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de instantie kan beslissen over dit verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Van verzoeker worden correcte en coherente verklaringen verwacht en waar mogelijk ook documenten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. *In casu* heeft verzoeker niet aan de op hem rustende medewerkingsverplichting voldaan. Hij legt immers geen enkel bewijskrachtig document neer ter staving van zijn beweerde verblijf in de Gazastrook van zijn geboorte tot 9 jaar voor zijn persoonlijk onderhoud, noch legt hij bewijskrachtige documenten neer die zijn verblijf in een derde land kunnen staven en houdt hij achter met welke documenten hij naar België reisde. Verzoeker maakt gelet op zijn gebrekkige medewerking niet aannemelijk dat hij daadwerkelijke UNRWA-bijstand heeft genoten. Louter de kopie van de familieregistratiekaart van zijn vader, geprint op 13 december 2016, en zijn verklaringen kunnen hiervoor niet volstaan. De Raad wijst erop dat verzoeker met zeven koffers en een kinderwagen is aangekomen. Dat hij geen tijd heeft gehad om enige documentatie te verzamelen over zijn verblijf in Gaza of de bijstand die hij van UNRWA genoten zou hebben, mede gelet op het feit dat hij Gaza zou verlaten hebben omwille van medische redenen en aldus een medisch dossier zou moeten hebben, is niet aannemelijk. De Raad stelt bijgevolg dat verzoeker geen enkel begin van bewijs voorlegt dat hij effectief beroep hebt gedaan op de diensten van UNRWA en bevestigt de bestreden beslissing als volgt:

“U verklaart bijstand genoten te hebben van UNRWA op vlak van voedselhulp, onderwijs en medische bijstand, echter legt u in dit kader geen bewijsstukken neer. U stelde dat alle documenten vernield zijn omwille van de oorlog en dat u geen documenten meer heeft.

Er kan echter in alle redelijkheid van u verwacht worden dat u persoonlijke documenten in uw eigen bezit heeft omwille van onderstaande redenen:

Vooreerst verliet u Gaza reeds voor de huidige oorlog. Dit omwille van medische redenen. Er kan logischerwijze verwacht worden dat u uw heel medisch dossier inzake uw medische voorgeschiedenis, met inbegrip van de medische zorgen die u ooit bekwam van UNRWA, zou meenemen.

Daarenboven stelde u tot uw vertrek naar Europa bijstand te hebben ontvangen van UNRWA. U deed immers beroep op medische bijstand in Ramallah (CGVS, p. 15). Uw vergoelijking dat u geen bewijsstukken inzake bijstand van UNRWA meer heeft omwille van de vernielingen in de Gazastrook, kunnen hiervoor dus niet volstaan.

Tot slot stelde u eerst dat u naar een privé dokter ging in Ramallah (CGVS, p. 11). U herhaalde zichzelf door te verklaren dat u altijd naar een privé dokter ging. U voegde er plots aan toe ook beroep gedaan te hebben op medische bijstand van UNRWA (CGVS, p. 15). Dit strookt niet met elkaar.

Voor de toepassing van artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Commissaris-generaal bij ontstentenis van stavingsstukken de verklaringen van de verzoeker toch als gestaafd kan bestempelen, moet er voldaan zijn aan vijf cumulatief te vervullen voorwaarden. Uit onderstaande vaststellingen blijkt dat u geen oprechte inspanning geleverd heeft om uw bewering dat u UNRWA-bijstand ontving aan de hand van documenten te staven (voorwaarde onder a); dat u evenmin een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken van dergelijke documenten (voorwaarde onder b)); en dat u ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd (infra, voorwaarde onder e)). Bijgevolg dient vastgesteld te worden dat er niet voldaan is aan de voorwaarden opgelegd in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet en kan u het voordeel van de twijfel niet worden toegekend. U hebt derhalve niet aannemelijk gemaakt dat u UNRWA-bijstand heeft genoten.”

“Aangezien het vaststaat dat u niet daadwerkelijk en concreet de bijstand van het UNRWA heeft ingeroepen, valt [u] niet onder de uitsluitingsgrond vervat in artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van het Verdrag van Genève. Bijgevolg werd uw verzoek om internationale bescherming verder onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Gelet op bovenstaande vaststellingen en gelet op het feit dat verzoeker evenmin een dienstig verweer voert tegen de volgende correcte en pertinente motieven van de bestreden beslissing, blijkt dat verzoeker niet de waarheid heeft verteld over waar hij verbleven heeft voor zijn komst naar België. Ondanks het feit dat verzoeker uitgebreid de kans werd geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft verzoeker ook in beroep volharden in zijn verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op zijn schouders rust. Door de gebrekkige medewerking op dit punt verkeert de Raad, in navolging van het Commissariaat-generaal, in het ongewisse over waar verzoeker voor zijn aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen hij dat land verlaten heeft. Bijgevolg treedt de Raad deze motvering eveneens bij als volgt:

“U baseert uw verzoek om internationale bescherming op het feit dat u niet kan terugkeren naar Gaza. U was ook nooit in de mogelijkheid legaal in Israël, noch in de Westelijke Jordaanoever te verblijven.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98).

Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Artikel 48/6, § 5 Vw. bepaalt evenwel ook dat de beoordeling van een verzoek op individuele basis gebeurt en dat, onder meer, rekening moet gehouden worden met “de door de verzoeker afgelegde verklaringen en

overgelegde documenten” en met “de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen”.

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. Bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Hoewel u tijdens uw gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken geïnformeerd werd over het belang van documenten en stukken ter staving van voornoemde elementen, deze verplichting in herinnering werd gebracht in de oproepingsbrief van het Commissariaat-generaal, waarin u uitdrukkelijk gevraagd werd om alle documenten, van welke aard ook, die uw verblijf in de Gazastrook of in een derde land kunnen staven voor te leggen, u bij de aanvang en gedurende uw persoonlijk onderhoud andermaal in herinnering werd gebracht dat u een plicht tot medewerking heeft (CGVS, p. 2, 4 en 19), en u de tijd werd gegeven om de gevraagde documenten alsnog over te maken aan het CGVS, blijkt uit de door u afgelegde verklaringen en neergelegde stukken dat u helemaal niet voldaan heeft aan de medewerkingsplicht die op uw schouders rust.

Meer in het bijzonder blijkt dat u geen enkel bewijskrachtig document heeft neergelegd ter staving van uw beweerde verblijf in de Gazastrook van uw geboorte tot 9 jaar voor uw persoonlijk onderhoud d.d. 03.03.2025 (dus tot 2016) (CGVS, p. 7) noch bewijskrachtige documenten die uw verblijf in een derde land kunnen staven.”

“Het CGVS is van mening dat er redelijkerwijze van u verwacht kan worden dat u originele documenten kan voorleggen die uw beweerde verblijf in de Gazastrook kunnen aantonen, aangezien u volgens uw verklaringen Gaza reeds verliet in 2016, met andere woorden voor de huidige oorlog. Daarenboven blijkt eveneens uit de informatie voorhanden, in tegenstelling tot uw verklaringen, dat u rond 6 juli 2023 terugkeerde naar de Gazastrook (CGVS, p. 11 en afdruk van Facebook in administratief dossier). Wanneer exact, hoe en met welke documenten u juist terugkeerde naar Gaza en er nadien terug vertrok is niet duidelijk, gezien deze informatie pas na het persoonlijk onderhoud werd gevonden en u deze informatie tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS doelbewust heeft achtergehouden.

Ten eerste kan er geen enkel geloof worden gehecht aan het feit dat u niet meer in bezit zou zijn van uw Palestijns paspoort. Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat u uw paspoort achterhoudt om de erin vervatte informatie verborgen te houden voor de Belgische asielinstanties. U legde tegenstrijdige verklaringen af over uw paspoort. U verklaarde bij het CGVS dat u uw paspoort heeft moeten afgeven aan de smokkelaar nadat deze erom vroeg (CGVS, p. 4). Echter verklaarde u vlak nadien het paspoort vrijwillig te hebben afgegeven op de vlucht richting België (CGVS, p. 5).

Deze verklaringen zijn niet alleen tegenstrijdig, maar moet bovendien ook worden opgemerkt dat het volstrekt onlogisch is dat u wanneer u reeds op een vlucht naar België zit, u uw reisdocumenten nog zou afgeven aan een smokkelaar. In het verslag opgesteld door de politie valt te lezen dat u uw paspoort verscheurde (zie administratief dossier). Bij de DVZ verklaarde u dan weer uw paspoort in beslag genomen werd door de smokkelaar (Verklaring DVZ, p. 10). U hiermee geconfronteerd stelde u dat de smokkelaar u vertelde dat u moest zeggen dat u uw paspoort verscheurde (CGVS, p. 4). Het is zeer bevreemdend te moeten vaststellen dat u enerzijds het belang van uw paspoort onderkent en zich de moeite getroost om een foto te nemen van de eerste pagina van uw paspoort, doch anderzijds nalaat om uw paspoort volledig te fotograferen.

Ten tweede biedt u geen zicht met welke documenten u reisde naar België. U gevraagd met welke documenten u naar Jordanië reisde stelde u enkel uw paspoort nodig gehad te hebben. U gewezen op het feit dat u illegaal was, dus hoe u dan met uw paspoort kon vertrekken stelde u plots dat de smokkelaar

documenten regelde. U hierover meer gevraagd, stelde u niet te weten wat er concreet geregeld werd (CGVS, p. 18).

Blijkt eveneens dat u in het bezit was van een Spaans visum (zie administratief dossier), wat u eveneens nagelaten heeft te vermelden tijdens het persoonlijk onderhoud. Nochtans werd u uitdrukkelijk gevraagd welke stappen u zette om uw uitreis te regelen. In het kader hiervan dient bovendien te worden benadrukt dat uw verklaringen in verband met beroep te hebben gedaan op een smokkelaar alle logica ontberen. U stelde voor zowel uw vrouw als de beide kinderen, 1000 euro betaald te hebben. U gewezen op het feit dat ze alle drie een Israëlisch paspoort hebben, en dus in de mogelijkheid waren om legaal te reizen zonder visum en smokkelaar, verklaarde u dat het een totaalprijs was (CGVS, p. 18-19). Dit is echter volstrekt onlogisch en ongeloofwaardig gezien uw vrouw en kinderen als Israëlische burgers legaal en visumvrij naar België konden reizen.

Er dient aldus te worden besloten dat u geen zicht wenst te bieden op waar uw originele reisdocument zich bevindt en hoe u uw uitreis heeft geregeld. Daarenboven stelt het CGVS vast dat u de Belgische asielinstellingen trachtte te misleiden door informatie achter te houden.

U legt weliswaar een registratiekaart neer afgeleverd door de UNRWA-afdeling in de Gazastrook. Echter, hierbij dient vooreerst opgemerkt te worden dat u enkel een kopie neerlegt, en aan gekopieerde documenten slechts een relatieve bewijswaarde kan worden toegekend. Bovendien vormt deze kaart geenszins een toereikend bewijs voor het feit dat u daadwerkelijk tot kort voor het indienen van uw verzoek om internationale bescherming in België in de Gazastrook verbleven heeft. Immers, uit de informatie waarover het CGVS beschikt (COI Focus Territoires Palestiniens. L'assistance de l'UNRWA van 28 september 2023) blijkt namelijk dat de UNRWA geen gegevens bijhoudt over de verplaatsingen van de bij deze instantie geregistreerde personen. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat het verlaten van mandaatgebied van UNRWA geenszins tot gevolg heeft dat men niet langer geregistreerd zou zijn bij deze instantie. Het loutere feit dat u een registratiekaart van UNRWA neerlegt, volstaat dan ook niet om aan te tonen dat u tot 2016 in de Gazastrook zou verbleven hebben.

U legt evenmin uw Palestijnse identiteitskaart neer met annex. Hoewel u stelde dat deze werd ingehouden in de luchthaven, blijkt dit uit niets, enkel uw rijbewijs werd ingehouden (zie luchthavenrapport administratief dossier). Hoewel u stelde dat u nog een foto had hiervan, bleef u zelfs in gebreke deze neer te leggen (CGVS, p. 3).

Ten slot kan er geen enkel geloof worden gehecht aan het feit dat u geen enkel ander document heeft in verband met uw verblijfsplaatsen (CGVS, p. 13). U woonde immers naar eigen zeggen van uw geboorte tot negen jaar geleden in de Gazastrook en negen jaren lang buiten de Gazastrook in Israël en de Westbank.

- Uw vrouw spreekt over een document dat geregeld werd door uw advocaat door veel te betalen, om te kunnen verblijven in Israël (CGVS vrouw, p. 17). U hierop gewezen, stelde u dat u veel betaalde om legaal te zijn, maar dat dit allemaal niet lukte (CGVS, p. 12). Jullie beiden gevraagd dit document te bezorgen, blijven jullie hier beiden toe in gebreke.

- U gevraagd met welke documenten u Gaza destijds verliet richting de Westelijke Jordaanoever stelde u dat u een vergunning kreeg waarmee u één keer buiten Gaza mocht, maar dat zodra de termijn voorbij was u niet meer kon terugkeren naar Gaza (CGVS, p. 9). U laat echter na dit document neer te leggen.

- Uw vrouw legt een kopie van een Israëlische huwelijksakte neer. Hieruit kan eveneens geen verblijf wordenvastgesteld. Kopieën hebben sowieso weinig tot geen bewijswaard. Dit blijkt eveneens uit de vaststelling dat de huwelijksakte elektronisch werd ingevuld en niet grafisch correct werd opgesteld. De gegevens staan immers buiten de kaders. Dit is opmerkelijk.

- Het feit dat uw visum werd afgeleverd in Israël te Jeruzalem wijst ook niet op een werkelijk verblijf daar, daareen dergelijke procedure ook via een visumcentrum in Ramallah kan verlopen (zie visuminfo en informatie BLS International in administratief dossier).

Dat u geen zicht biedt op uw verblijfplaatsen doorheen uw leven en de Belgische asielinstanties tracht te misleiden blijkt eveneens uit de volgende vaststellingen:

- Uw vrouw verklaarde dat u op 17-jarige leeftijd (in 2007) naar Israël kwam omwille van uw werk. Uw vader werkte hier ook in het verleden en hij had veel kennissen (CGVS vrouw, p. 15). U hiermee geconfronteerd stelde u dat zij van niets weet en dat ze mogelijk foute antwoorden gaf omdat ze bang was, wat deze tegenstrijdigheid niet afdoende verklaart (CGVS, p. 9)..

- Uw broer, S., verklaarde dan weer in 2014 op het CGVS dat een broer van hem in de Westelijke Jordaanoeververbleef en zijn andere broers in Gaza (CGVS broer S., p. 5).

- Uit het bericht op Facebook blijkt eveneens dat u 17 jaar lang afwezig was voor uw terugkeer naar Gaza in juli 2023 (zie administratief dossier).

Voor de beoordeling van de nood aan internationale bescherming is het evenwel essentieel dat bij voorbaat bepaald wordt in welk land of in welke landen de verzoeker vroeger zijn gewone verblijfplaats had. Het is immers dit land of deze landen ten aanzien waarvan het onderzoek van de beschermingsaanvraag van een staatloze dient te worden uitgevoerd.

Het CGVS betwist niet dat u van Palestijnse origine bent. Het is evenwel een feit van algemene bekendheid dat staatlozen in het algemeen, en Palestijnen in het bijzonder doorheen hun levensloop één of meerdere landen van gewoonlijk verblijf kunnen hebben. De nood aan bescherming aan internationale bescherming moet in voorkomend geval dan getoetst worden ten aanzien van elk land van gewoonlijk verblijf. Er is immers geen nood aan internationale bescherming als een verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging heeft, noch een reëel risico op ernstige schade loopt in één van de landen waar hij voor zijn komst naar België gewoonlijk verbleven heeft.

Indien doorheen het onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming moet worden vastgesteld dat een verzoeker ongeloofwaardige verklaringen aflegt over zijn verblijfsplaatsen voor zijn komst naar België en het daardoor voor de Commissaris-generaal onmogelijk maakt vast te stellen dat de Gazastrook ook daadwerkelijk zijn enige, dan wel laatste land van gewoonlijk verblijf was, dient te worden besloten dat de verzoeker zijn nood aan internationale bescherming niet aannemelijk maakt.

Zelf indien kan aangenomen worden dat de Gazastrook in uw hoofde wel uw enig land van gewoonlijk verblijf is, ontslaat dit u niet van de plicht alsnog duidelijkheid te verschaffen over uw eerdere verblijfplaatsen voor u komst naar België. Overeenkomstig artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan internationale bescherming indien een verzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming zou genieten, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten. Verder kan overeenkomstig artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard worden wanneer een derde land in uw hoofde als een veilig derde land kan worden beschouwd, tenzij u elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat u in het derde land zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade of dat de band tussen u en het derde land niet zodanig is dat het voor u redelijk zou zijn naar dat land te gaan, of dat u niet tot het grondgebied van dit land zal worden toegelaten.

U kan derhalve niet volstaan met een loutere verwijzing naar uw Palestijnse origine of de algemene situatie in de Gazastrook, doch moet u enig verband met uw persoon aannemelijk maken. U bent er met andere woorden toe gehouden om zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon te leveren door duidelijkheid te scheppen over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België, zelfs al betreft het plaatsen waar u niet noodzakelijk op een duurzame wijze verbleven heeft, dit opdat het CGVS minstens op correcte en betrouwbare wijze kan bepalen of een van deze plaatsen van eerder verblijf in uw hoofde desgevallend als een land van gewoonlijk verblijf, een eerste land van asiel, een veilig derde land dan wel enkel als een land van doorreis dient bestempeld te worden. Het spreekt dan ook voor zich dat al uw eerdere verblijfplaatsen vóór uw komst naar België, en de omstandigheden waarin u er verbleven heeft wezenlijke aspecten betreffen bij het beantwoorden van de vraag of u een nood aan internationale bescherming kan doen gelden.

U werd er daarom tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS op 03.03.2024 uitdrukkelijk op gewezen dat het voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming van uitermate groot belang is dat u een zicht geeft op uw eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België. In casu werd evenwel vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk tot 2016 in de Gazastrook verbleven heeft, noch biedt u zicht waar u nadien heeft verbleven. Het CGVS kan dan ook niet anders dan besluiten dat u elders verbleven heeft, maar dat u geen zicht wil bieden op de plaats waar u verbleven heeft sinds uw vertrek uit Gaza en voor uw komst naar België, noch van de omstandigheden waarin u aldaar verbleven heeft. Door uw persoonlijk gedrag maakt u het onmogelijk na te gaan of de andere plaatsen waar u verbleven heeft in uw hoofde als land van gewoonlijk verblijf, een eerste land van asiel of een veilig derde land dan wel als land van doorreis dient bestempeld te worden.

Door in dit verband incorrecte of misleidende gegevens te verstrekken, maakt u een nood aan bescherming a fortiori geenszins aannemelijk.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt recent vertrokken te zijn uit de Gazastrook om rechtstreeks naar België te komen. Gelet op het feit dat u geen zicht biedt op uw verblijf in de Gazastrook, noch elders kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaties dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan het feit waar u wanneer verbleef, kan er evenmin geloof gehecht worden aan de feiten die zich volgens uw verklaringen hebben voorgedaan.”

“Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw verblijfsplaatsen buiten de Gazastrook (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin haar taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.”

Waar verzoeker nog wijst op de samenwerkingsplicht vervat in artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet benadrukt de Raad dat de bewijslast in beginsel bij verzoeker zelf rust. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van verzoeker op te vullen. Verzoeker gaat er duidelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht in dit artikel geen synoniem van “*gedeelde bewijslast*” is, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van verzoeker rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet volgt immers nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd. Gelet op wat er voorafgaat, heeft verzoeker evenmin aan zijn samenwerkingsplicht voldaan.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend vijftientig door:

S. VAN CAMP, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP